

ANA HUANG

KING
OF
WRATH

Kings of sin 1

Vertaald door Hanneke van Soest

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Vecht voor wie je liefhebt – inclusief jezelf

Playlist

'Empire State Of Mind' – Jay-Z ft. Alicia Keys

'Luxurious' – Gwen Stefani

'Red' – Taylor Swift

'Teeth' – 5 Seconds of Summer

'Partition' – Beyoncé

'Pretty Boy' – Cavale

'All Mine' – PLAZA

'Can't Help Falling in Love' – Elvis Presley

'We Found Love' – Rihanna ft. Calvin Harris

'Counting Stars' – OneRepublic

'The Heart Wants What It Wants' – Selena Gomez

'Stay' – Rihanna ft. Mikky Ekko

Trigger Warning

Dit boek bevat expliciete content, grof taalgebruik en mild geweld. In dit boek komen thema's voor die gevoelig kunnen liggen bij sommige lezers en kunnen triggeren.

Voor meer informatie, scan de QR-code hieronder:

HOOFDSTUK 1

Vivian

‘Ik kan nog steeds niet geloven dat hij hier is. Hij komt nooit naar zulke gelegenheden, tenzij ze georganiseerd worden door vrienden van hem...’

‘Heb je gezien dat hij Arno Reinhart één plaats voorbij is gestreefd op de miljardairslijst van *Forbes*? Toen die arme Arnie erachter kwam kreeg hij bijna een inzinking, midden in restaurant Jean-Georges...’

Het opgewonden gefluister begon halverwege het jaarlijkse liefdadigheidsgala van de Frederick Wildlife Trust voor bedreigde diersoorten. Dit jaar was de zandkleurige dwergplevier de ster van de show, maar geen van de tweehonderd gasten van het gala had het onder het genot van hun Veuve Clicquot en cannoli met kaviaar over het welzijn van de vogel.

‘Ik heb gehoord dat de villa van zijn familie aan het Comomeer een renovatie van honderd miljoen dollar ondergaat. Het huis is eeuwenoud, dus dat werd vast tijd...’

Het gefluister werd steeds heviger en ging vergezeld van vluchtige blikken en af en toe een dromerige zucht. Ik keek niet om om te zien wie de high society van Manhattan, doorgaans volkomen onverstoorbaar, zo in rep en roer bracht. Het kon me niet echt schelen. Ik was te zeer gefocust op een zekere erfgename van een warenhuis die op torenhoge hakken naar de tafel met

goodiebags waggelde. Ze keek snel om zich heen, waarna ze een van de gelabelde tasjes pakte en hem in haar handtas stopte.

Zodra ze wegliep zei ik in mijn headset: ‘Shannon, code roze bij de goodiebags. Zoek uit wiens tasje ze heeft meegenomen en zet een nieuwe goodiebag neer.’

Vanavond zat er meer dan achtduizend dollar aan promotiemateriaal in de tasjes, maar het was makkelijker om de kosten op te vangen in het budget van het evenement dan de confrontatie aan te gaan met de Denman-erfgename.

Mijn assistent kreunde door de telefoon. ‘Alwéér Tilly Denman? Heeft ze soms niet genoeg geld om alles op die tafel te kopen en dan nog miljoenen over te houden?’

‘Ja. Het gaat haar alleen niet om het geld, maar om de adrenalinekick,’ zei ik. ‘Ga. Ik bestel morgen broodpudding bij de Magnolia Bakery om het zware werk van het vervangen van die goodiebag te compenseren. En zoek in godsnaam uit waar Penelope is. Zij hoort bij de cadeautafel te staan.’

‘Haha,’ zei Shannon, die mijn sarcasme blijkbaar oppikte. ‘Prima. Ik ga bij de goodiebags en Penelope kijken, maar dan verwacht ik morgen wel een grote beker broodpudding.’

Ik lachte en schudde mijn hoofd zodra de verbinding werd verbroken. Terwijl Shannon het probleem met de goodiebags afhandelde, liep ik door de zaal en hield mijn ogen open voor andere brandjes, groot of klein.

Toen ik net mijn eigen bedrijf startte, vond ik het raar om te werken bij evenementen waarvoor ik anders als gast zou zijn uitgenodigd. Maar in de loop der jaren was ik eraan gewend geraakt, en door het inkomen was ik iets onafhankelijker van mijn ouders geworden. Het geld maakte geen deel uit van mijn trustfonds of mijn erfenis; ik had het eerlijk verdiend als planner van luxe events in Manhattan. Ik hield van de uitdaging mooie evenementen te creëren, en rijke mensen hielden van mooie dingen. Een win-winsituatie.

Ik checkte net de geluidsinstallatie nog een keer voor de keynotespeech later die avond toen Shannon op me afstormde.

‘Vivian! Je hebt me helemaal niet verteld dat hij hier is!’ siste ze.
‘Wie?’

‘Dante Russo,’ zei ze met klem.

Alle gedachten aan goodiebags en soundchecks vervlogen. Ik draaide me abrupt naar Shannon toe en zag haar stralende ogen en blozende wangen.

‘Dante Russo?’ Mijn hart bonkte zonder duidelijke reden. ‘Maar hij heeft niet gereageerd op de r.s.v.p.’

‘Nou ja, de r.s.v.p.-regels gelden niet voor hem.’ Ze trilde praktisch van opwinding. ‘Niet te geloven dat hij is komen opdagen. Mensen zullen hier nog weken over napraten.’

Nu snapte ik het eerdere gefluister ineens. Dante Russo, de raadselachtige CEO van het luxegoederenconglomeraat de Russo Group, woonde zelden publieke evenementen bij die niet door hemzelf, een van zijn goede vrienden of een van zijn belangrijke zakenpartners waren georganiseerd. De Frederick Wildlife Trust viel in geen van die categorieën. Hij was ook een van de rijkste en dus meest in de gaten gehouden mannen in New York. Shannon had gelijk. Mensen zouden nog weken-, zo niet maandenlang over zijn aanwezigheid praten.

‘Mooi,’ zei ik, terwijl ik mijn op hol geslagen hart probeerde te kalmeren. ‘Misschien krijgen de problemen met de dwergplevier zo meer aandacht.’

Ze rolde met haar ogen. ‘Vivian, niemand geeft ook maar een...’ Ze zweeg, keek om zich heen en dempte haar stem. ‘Niemand geeft een zier om dwergplevieren. Ik bedoel, ik vind het jammer dat ze bedreigd worden, maar laten we eerlijk zijn. De mensen zijn hier enkel om te zien en gezien te worden.’

Weer had ze gelijk. Nou ja, waarom de gasten hier ook waren, ze brachten in elk geval geld bijeen voor een goed doel, en zulke evenementen hielden mijn bedrijf draaiende.

‘Het ware onderwerp van de avond,’ zei Shannon, ‘is hoe goed Dante eruitziet. Ik heb nog nooit een man gezien bij wie een smoking zo goed staat.’

‘Je hebt een vriend, Shan.’

‘Nou en? We mogen andermans schoonheid best waarderen.’

‘Ik denk dat je die nu wel genoeg gewaardeerd hebt. We zijn hier om te werken, niet om naar de gasten te lonken.’ Ik duwde haar zachtjes richting de desserttafel. ‘Kun je meer Weense taartjes halen? Ze zijn bijna op.’

‘Spelbreker,’ momperde ze, al deed ze wat ik zei.

Ik probeerde me weer te concentreren op de geluidsinstallatie, maar kon het niet laten om met mijn ogen de zaal af te zoeken naar de verrassingsgast van de avond. Mijn blik gleed langs de deejay en het scherm met de 3D-weergave van de dwergplevier, en bleef op de menigte bij de ingang rusten. Daar was het zo druk dat ik alleen de buitenste rij mensen kon zien, maar ik durfde er mijn hele bankrekening om te verwedden dat Dante het middelpunt van hun aandacht was.

Mijn vermoedens werden bevestigd toen de menigte zich even verplaatste en ik een glimp van donker haar en brede schouders opving. Er liep een rilling over mijn rug. Dante en ik behoorden tot sociale kringen die elkaar hier en daar overlaptten, maar we hadden nooit met elkaar kennism gemaakt. En afgaande op zijn reputatie, wilde ik dat graag zo houden. Toch was zijn aanwezigheid magnetisch; zelfs aan de andere kant van de zaal voelde ik zijn aantrekkingskracht.

Een aanhoudend gezoem tegen mijn heup zorgde ervoor dat ik de tintelingen op mijn huid en Dantes fanclub even vergat. De moed zonk me in de schoenen zodra ik mijn telefoon uit mijn tas haalde en zag wie er belde. Meestal nam ik geen privételefoontjes aan wanneer ik bij een evenement aan het werk was, maar een oproep van Francis Lau kon ik gewoon niet negeren.

Ik checkte of er geen noodgevallen waren die mijn onmiddellijke aandacht vereisten en glipte toen de dichtstbijzijnde toilet-ruimte in.

‘Dag vader.’ Na bijna twintig jaar oefenen kwam deze formele begroeting soepeltjes mijn mond uit rollen. Daarvoor had ik hem altijd ‘pap’ genoemd, maar toen Lau Jewels een hoge vlucht had genomen en we vanuit ons krappe appartement waren ver-

huisd naar een herenhuis in Beacon Hill, had hij erop gestaan 'vader' genoemd te worden. Blijkbaar klonk dat 'verfijnder' en 'aristocratischer'.

'Waar ben je?' Zijn diepe stem bromde door de telefoon. 'Waarom galmt het daar zo?'

'Ik ben op mijn werk. Ik ben een toilet in geglipt om op te nemen.' Ik leunde met mijn heup tegen de wastafel en kon het niet laten eraan toe te voegen: 'Het is een liefdadigheidsgala voor de bedreigde dwergplevier.'

Ik glimlachte om zijn diepe zucht. Mijn vader had weinig geduld met de obscure doelen die mensen gebruikten als excuus om te feesten, maar hij woonde de evenementen waaraan hij doneerde toch bij. Dat hoorde gewoon zo.

'Elke dag hoor ik weer iets nieuws over bedreigde diersoorten,' mopperde hij. 'Je moeder zit in een fondsenwervingscomité voor een of andere vis, alsof we niet elke week vis eten.'

Mijn moeder, vroeger schoonheidsspecialiste, was nu socialite van beroep en zamelde geld in voor goede doelen.

'Omdat je aan het werk bent, zal ik het kort houden,' ging mijn vader door. 'We willen graag dat je vrijdagavond bij ons komt eten. We hebben belangrijk nieuws.' Ondanks de formulering was het geen verzoek.

Mijn glimlach verdween. 'Bedoel je aanstaande vrijdagavond?' Het was dinsdag, ik woonde in New York, en mijn ouders woonden in Boston. Zelfs naar hun maatstaven was het een lastminuteverzoek.

'Ja.' Mijn vader weidde er verder niet over uit. 'We eten om zeven uur precies. Kom niet te laat,' besloot hij, en hij hing op.

Ik hield mijn telefoon nog een paar tellen bij mijn oor. Hij gleed bijna uit mijn klamme hand toen ik hem weer in mijn tas wilde stoppen. Grappig eigenlijk dat ik door één zinnetje in de paniekstand schoot.

We hebben belangrijk nieuws.

Er tolden duizend vragen en mogelijkheden door mijn hoofd. Was er iets gebeurd met het bedrijf? Was er iemand ziek of ster-

vende? Gingen mijn ouders hun huis verkopen en naar New York verhuizen, zoals ze ooit hadden bedreigd te doen? Ik wist het antwoord niet, maar één ding wist ik wel: een dringende oproep om naar het huis van mijn ouders te komen voorspelde niet veel goeds.

HOOFDSTUK 2

Vivian

De woonkamer van mijn ouders leek rechtstreeks uit een of ander duur architectuurblad te komen. Gecapitonneerde banken stonden haaks op tafeltjes versierd met houtsnijwerk, en porseleinen theeserviezen en peperdure snuisterijen streden om een plek. Zelfs de lucht rook kil en onpersoonlijk, als de onbestemde geur van een prijzige luchtverfrisser. Sommige mensen hadden een huis, mijn ouders hadden een toonzaal.

‘Je huid oogt dof.’ Mijn moeder bekeek me met een kritisch oog. ‘Ga je nog wel elke maand naar de schoonheidsspecialist?’ Ze zat tegenover me met een huid die glansde als parelmoer.

‘Ja, moeder.’ Mijn wangen deden pijn van de geforceerd beleefde glimlach. Het was pas tien minuten geleden dat ik voet had gezet in mijn ouderlijk huis, en ik had nu al kritiek gekregen op mijn haar (te slordig), mijn nagels (te lang) en mijn teint.

Een doodgewone avond in het herenhuis van de familie Lau.

‘Mooi. Onthoud goed dat je jezelf niet mag laten verslonzen,’ ging mijn moeder verder. ‘Je bent nog niet getrouwd.’

Ik onderdrukte een zucht. *Daar gaan we weer.* Ondanks mijn bloeiende carrière in Manhattan, waar de concurrentie binnen de evenementenplanning moordender was dan die bij een *sample sale* van designerkleding, waren mijn ouders gefixeerd op mijn gebrek aan een vriend en dus aan huwelijksvooruitzichten.

Ze tolereerden mijn werk omdat het niet langer modieus voor erfgenamen was om niets te doen, maar ze hongerden naar een schoonzoon, eentje die hun positie in de kringen van oud geld kon versterken. Ook al waren we rijk, we zouden nooit oud geld worden. Tenminste niet in deze generatie.

‘Ik ben nog jong,’ reageerde ik geduldig. ‘Ik heb nog genoeg tijd om iemand te ontmoeten.’ Hoewel ik pas achtentwintig was, deden mijn ouders alsof ik zou verschrompelen tot een zombie zodra de klok op mijn dertigste verjaardag middernacht sloeg.

‘Je bent bijna dertig,’ kaatste mijn moeder terug. ‘Je wordt er niet jonger op, en je moet gaan nadenken over trouwen en kinderen. Hoe langer je wacht, hoe kleiner de datingpoel wordt.’

‘Ik denk er ook over na.’ *Of vooral over het jaartje vrijheid dat ik nog heb voor ik moet trouwen met een bankier met een getal achter zijn achternaam.* ‘En om jonger te worden is er nog altijd botox en plastische chirurgie.’

Als mijn zus erbij was geweest, zou ze gelachen hebben. Nu viel mijn grap slechter dan een bedorven garnaal. Mijn moeders lippen werden dun. Naast haar vormden mijn vaders dikke grijze wenkbrauwen een strenge V boven zijn neusbrug.

Francis Lau, zestig jaar oud, kwiek en fit, zag eruit als een selfmade CEO. Hij had Lau Jewels in dertig jaar tijd uitgebouwd van een kleine familiezaak tot een multinational, en één enkele blik van hem was genoeg om me ineen te doen krimpen in de kussens van de bank.

‘Altijd wanneer we over trouwen beginnen, maak je je er met een grapje af,’ zei mijn vader. De afkeuring droop van zijn stem. ‘Het huwelijk is geen grap, Vivian. Het is belangrijk voor onze familie. Kijk naar je zus. Dankzij haar zijn we nu verbonden met de koninklijke familie van Eldorra.’

Ik beet zo hard op mijn tong dat de smaak van ijzer mijn mond vulde. Mijn zus was getrouwd met een Eldorraanse graaf die een verre achterneef van de koningin was. Dat we een ‘band’ hadden met de koninklijke familie van het kleine Europese koninkrijkje

was overdreven, maar in mijn vaders ogen was een adellijke titel een adellijke titel.

‘Ik weet dat het geen grap is,’ zei ik terwijl ik mijn kopje thee pakte. Ik moest iets met mijn handen doen. ‘Ik ben alleen nog niet zover. Ik ben aan het daten, mijn mogelijkheden aan het verkennen. Er zijn genoeg alleenstaande mannen in New York. Ik moet gewoon de juiste vinden.’ Ik zei er niet bij dat er dan misschien genoeg alleenstaande mannen in New York waren, maar dat de poel van alleenstaande, betrouwbare en niet gladder of storend excentrieke mannen veel kleiner was.

Mijn laatste date had geprobeerd me te strikken voor een seance om contact te leggen met zijn overleden moeder, zodat ze me ‘kon ontmoeten en haar goedkeuring kon geven’. Dat was meteen de laatste keer geweest. Maar dat hoefden mijn ouders niet te weten. Wat hen betrof, ging ik voortdurend op dates met knappe telgen uit rijke families.

‘De afgelopen twee jaar hebben we je genoeg tijd gegeven om een goede potentiële huwelijkspartner te vinden.’ Mijn vader leek niet onder de indruk van mijn argumenten. ‘Sinds je laatste... relatie heb je geen enkele serieuze vriend meer gehad. Het is wel duidelijk dat je niet dezelfde urgentie voelt als wij, en daarom heb ik het heft in eigen hand genomen.’

Mijn theekopje bleef halverwege mijn mond in de lucht hangen. ‘En dat betekent?’ Ik dacht dat het belangrijke nieuws waarop hij had gezinspeeld te maken had met mijn zus of het bedrijf. Maar wat als... Ik verstijfde.

Nee. Dat kan niet waar zijn.

‘Het betekent dat ik een geschikte partij voor je heb gevonden.’ Mijn vader dropte de bom zonder enige waarschuwing of zichtbare emotie. ‘Het heeft me veel werk gekost, maar de regeling is rond.’

Ik heb een geschikte partij voor je gevonden.

De bom ontplofte en verbrijzelde bijna mijn façade van kalmte. Mijn theekopje kletterde terug op het schoteltje, wat me een frons van mijn moeder opleverde. Maar voor één keer had ik het

te druk met mezelf om me zorgen te maken over haar afkeuring.

Gearrangeerde huwelijken waren gebruikelijk in hun wereld van big business en machtsspelletjes, waarin huwelijken geen liefdesmatches waren maar allianties. Mijn ouders hadden mijn zus uitgehuwelijkt vanwege een titel, en ook ik wist dat ik een keer aan de beurt zou komen, alleen niet dat het zo snel zou gebeuren.

Een bittere cocktail van shock, angst en afschuw gleed door mijn keel naar binnen. Er werd verwacht dat ik, na 'veel werk' van mijn vader, een levenslang contract zou sluiten.

Precies wat iedere vrouw wil horen.

'We hebben je te lang laten treuzelen, en deze match zal enorm voordelig voor ons uitpakken,' ging mijn vader verder. 'Ik weet zeker dat je het met me eens bent zodra je hem bij het eten ontmoet.'

De cocktail veranderde in vergif en vrat aan mijn binnenste. 'Bij het eten? Vanavond, bedoel je?' Mijn stem klonk vreemd en ver weg, als in een nachtmerrie. 'Waarom heb je me dat niet eerder verteld?'

Overvallen worden door een gearrangeerd huwelijk was al erg genoeg; mijn toekomstige verloofde ontmoeten zonder enige voorbereiding was een regelrechte ramp. Geen wonder dat mijn moeder nog kritischer was dan gewoonlijk. Ze kreeg haar toekomstige schoonzoon te gast.

Mijn maag draaide om, en de kans dat ik hem over mijn moeders kostbare Perzische tapijt zou legen werd steeds reëler. Het ging allemaal veel te snel. De oproep om te komen eten, het nieuws over mijn verloving, de aanstaande ontmoeting – mijn hoofd tolde terwijl ik het allemaal probeerde te verwerken.

'Vanwege... afstemmingsproblemen heeft hij vandaag pas bevestigd dat hij komt.' Mijn vader streek over zijn overhemd. 'Je zult hem uiteindelijk toch moeten ontmoeten. Het maakt niet uit of dat vanavond is, over een week of over een maand.'

Dat maakt wél uit. Er is een verschil tussen er mentaal op voorbereid zijn mijn verloofde te ontmoeten en hem zonder enige waarschuwing voor de voeten geworpen krijgen.

Ik wilde hem van replek dienen, maar mijn weerwoord stierf een stille dood. In huize Lau was het strikt verboden mijn ouders tegen te spreken. Zelfs als volwassene was ik gebonden aan hun regels, en bij ongehoorzaamheid kon ik op een snelle straf en scherpe kritiek rekenen.

‘We willen de zaken zo snel mogelijk afhandelen,’ begon mijn moeder. ‘Het kost tijd om een fatsoenlijke trouwerij te plannen, en je verloofde is, eh, nogal een pietje-precies als het om details gaat.’

Grappig dat ze hem nu al mijn verloofde noemde, terwijl ik de man nog niet eens had ontmoet.

‘Afgelopen jaar werd hij in *Mode de Vie* een van ’s werelds meest begeerde singles onder de veertig genoemd. Rijk, knap en machtig. Eerlijk gezegd heeft je vader zichzelf overtroffen.’ Met een stralend gezicht gaf mijn moeder hem een klopje op zijn arm.

Ik had haar niet meer zo geanimeerd gezien sinds ze vorig jaar een plekje had gescoord in het planningscomité voor de wijnveiling van de Boston Society.

‘Dat is... geweldig.’ Mijn glimlach trilde, zoveel moeite kostte het me hem op mijn gezicht te houden. Mijn potentiële huwelijkspartner had tenminste al zijn tanden nog. Ik zag mijn ouders ervoor aan om me uit te huwelijken aan een afgetakelde miljardair op zijn sterfbed. Geld en status kwamen op de eerste plaats, al het andere was bijzaak.

Ik haalde diep adem en dwong mezelf me niet door paniek te laten leiden.

Verman je, Viv.

Hoe boos ik ook was op mijn ouders omdat ze me hiermee overvallen hadden, flippen kon ik later wel, nádat ik de avond was doorgekomen. Ik kon toch geen nee zeggen tegen de match. Als ik dat deed, zouden mijn ouders me verstoten. Bovendien kon mijn toekomstige man – mijn maag maakte weer een salto – elk moment hier zijn, dus reden te meer om geen scène te maken.

Ik veegde mijn klamme hand af aan mijn rok. Hoewel ik duizelig was, klampte ik me vast aan het masker dat ik thuis altijd droeg. *Koel. Kalm. Deugdzaam.*

‘Goed.’ Ik slikte de gal in mijn keel weg en deed mijn best om luchtig te klinken. ‘Heeft die perfecte man ook een naam, of spreken mensen hem aan met zijn nettowaarde?’ Ik herinnerde me niet iedereen die op de lijst van *Mode de Vie* had gestaan, maar de mannen die ik me wel herinnerde wekten weinig vertrouwen. Als hij...

‘Vreemden houden het bij mijn nettowaarde. Mijn naam wordt alleen gebruikt door familie en een selecte groep vrienden.’

Ik verstijfde bij het horen van de diepe stem achter me. De eigenaar ervan stond zo dichtbij dat ik de bastonen kon voelen. De woorden gleden over mijn huid als door de zon verwarmde honing, rijk en sensueel, met een licht Italiaans accent dat al mijn zenuwen deed tintelen van genot. Mijn lichaam stond in vuur en vlam.

‘Ah, daar ben je.’ Mijn vader stond op, met een merkwaardig triomfantelijke glans in zijn ogen. ‘Wat fijn dat je zo snel kon komen.’

‘De kans om je liefallige dochter te ontmoeten laat ik natuurlijk niet aan me voorbijgaan.’

De spot in zijn stem bezoedelde het woord ‘liefallig’, en onmiddellijk verdween de aantrekkingskracht die ik nota bene bij het horen van zijn stem had gevoeld. IJs doofde de hitte in mijn aderen.

Een perfecte man? Dacht het niet.

Als het om mensen ging, had ik geleerd op mijn intuïtie te vertrouwen, en mijn gevoel zei me dat de man in kwestie net zo enthousiast was over dit entje als ikzelf.

‘Vivian, zeg eens hallo tegen onze gast.’ Als mijn moeders glimlach nog stralender werd, zou haar gezicht in tweeën splijten. Ik verwachtte bijna dat ze elk moment zwijmelend een zucht kon gaan slaken, als een verliefde tiener.

Ik verdrong het verontrustende beeld en hief mijn kin.

Stond op.

Draaide me om.

Alle lucht verdween uit mijn longen.

Dik zwart haar. Een gebruide huid. Een ietwat scheve neus, die zijn ruige mannelijke charme eerder versterkte dan verzwakte. Mijn toekomstige man was de vleesgeworden onweersaanbaarheid in een pak. Hij was niet klassiek knap, maar zo indrukwekkend en fascinerend dat hij met zijn aanwezigheid alle zuurstofmoleculen in de kamer opslokte, als een zwart gat dat een pasgeboren ster verzwelgt. Je had knappe mannen, en je had hém. En in tegenstelling tot zijn stem was zijn gezicht heel herkenbaar.

Ik was zo geschokt dat de moed me in de schoenen zonk. *Dit kon niet waar zijn.* Hij kon onmogelijk mijn gearrangeerde verloofde zijn. Dit moest een grap zijn.

‘Vivian.’ Een berisping van mijn moeder, in de vorm van mijn naam.

O ja. Etentje. Verloofde. Ontmoeting.

Ik schudde mezelf los uit mijn verdoving en toverde een gespannen maar beleefde glimlach op mijn gezicht. ‘Vivian Lau. Het is me een genoegen je te ontmoeten.’ Ik stak hem mijn hand toe. Het duurde even voordat hij hem schudde. Een warme kracht omvatte mijn vingers en zond een stroomstoot door mijn arm.

‘Dat je zo heet weet ik, want je moeder heeft je naam meerdere keren genoemd.’ Door de lijjige manier waarop hij het zei leek het grappig bedoeld, maar de harde blik in zijn ogen zei me dat dat geenszins het geval was. ‘Dante Russo. Het genoegen is geheel wederzijds.’

Daar was de spot weer, subtiel maar scherp.

Dante Russo. CEO van de Russo Group, een Fortune 500-legende en de man die tijdens het Frederick Wildlife Trust-gala van drie avonden geleden zo’n opwindning had veroorzaakt. Hij was niet alleen een begeerde single, hij was dé single. De ongrijpbare miljardair die alle vrouwen wilden hebben maar niemand kon krijgen. Hij was zesendertig en stond erom bekend dat hij getrouwd was met zijn werk en niet van plan was zijn vrije leven op te geven. Waarom zou dan uitgerekend Dante Russo instemmen met een gearrangeerd huwelijk?

‘Ik zou me best willen voorstellen aan de hand van mijn nettowaarde,’ zei hij, ‘maar het zou onbeleefd zijn om je als een vreemde te beschouwen, gezien het doel van het etentje vanavond.’ Zijn glimlach bevatte geen greintje warmte.

Ik bloosde van schaamte omdat hij mijn grapje had opgevangen. Het was niet kwaad bedoeld, maar praten over andermans geld werd als onbeleefd beschouwd, ook al deed iedereen het in het geniep.

‘Dat is erg attent van je.’ Met mijn koele antwoord probeerde ik mijn gêne te maskeren. ‘Geen zorgen, meneer Russo. Als ik je nettowaarde zou willen weten, kan ik dat googelen. Ik weet zeker dat die informatie net zo openbaar is als de verhalen over je legendarische charme.’

Er verscheen een glinstering in zijn ogen, maar hij hapte niet. In plaats daarvan keken we elkaar een moment strak aan, waarna hij mijn hand losliet en een klinische, afstandelijke blik over mijn lijf liet gaan. Hoewel mijn hand nog tintelde van zijn warmte, trok er een koude rilling door me heen; hij bekeek me als een onverschillige god die een gewone sterveling gadeslaat.

Ik verstarde opnieuw onder zijn kritische blik en was me maar al te bewust van mijn door Cecelia Lau goedgekeurde tweed mantelpakje, parelknopjes en laaggehakte pumps. Ik had zelfs mijn favoriete rode lippenstift verruild voor de neutrale kleur waarvan mijn moeder hield. Dit was mijn standaarduniform voor een bezoek aan mijn ouders, en te oordelen naar Dantes samengeknepen lippen was hij niet erg onder de indruk.

Toen die meedogenloze donkere ogen de mijne weer vonden, kreeg ik een knoop in mijn maag van onbehagen en ergernis. Hoewel we slechts een paar woorden hadden gewisseld, wist ik twee dingen zeker.

Eén: Dante zou mijn verloofde worden.

Twee: de kans was levensgroot dat we elkaar al zouden afmaken voordat we het altaar van dichtbij zagen.